

Од оних који не поштују ни српску државу ни српску нацију, превише би било очекивати да уважавају српске падеже. Зато је у апелу косметским Србима да у недељу 15. новембра изађу на локалне изборе у покрајини, који је потписало 90 овдашњих мање-више јавних личности (новинари, политичари, редитељи, глумци, активисти невладиних организација) [\[1\]](#), најмање необично то што почиње граматичком грешком. Прва реченица апела, наиме, гласи овако: "Позивамо српску заједницу на Косову да учествује на изборима за локалне органе власти, **заказане** за 15. новембар 2009. године". Требало би да стоји "заказаним за 15. новембар", али добро, такви се пропусти, што би се рекло, догађају и у угледнијим породицама. Ко ради, односно пише, тачније апелује, тај и греши, зар не?!

За разлику од граматичке грешке која је једва приметна и (вероватно) ненамерна, националне увреде у овом апелу просто боду очи. А и разум. И сигурно су врло смишљено пласиране, без и најмање произвољности или случајности. Чеге све нема у тих неколико пасуса! У до сада најрадикалнијој побуни Друге Србије против званичне Србије и њених грађана, косметски Срби се позивају да искористе гласачко право и преузму "одговорност за сопствену будућност", уместо да, као до сада, "истрајавају на игнорисању" које је "неразумно и непродуктивно", али брутални безобразлуци о Србији и Србима вребају из сваког слога овог невеликог текста, чијим је ауторима пошло за руком да на малом простору омаловаже прокламовану државну политику, запрете српској заједници на Космету и понизе страдалнике из Хрватске.

Ствар је толико опасна и озбиљна, да ју је најлакше илустровати једном прастаром шалом:

"Синоћ, кад сам ишао кући, видим на улици како нека тројица бију једнога, а пошто сам васпитан да увек прискочим људима у невољи, решио сам да помогнем и – зачас смо га утепали."

Предизборни апел, као и све остале активности Друге Србије у вези са Косметом (или ма којим другим српским питањем), неодољиво подсећа на исповест "хероја" из овог вица, који несебично помаже насилницима да докрајче неког мученика. Све оне бескрајне приче о политичкој реалности коју морамо да прихватимо, у ствари су изговор за стари, добри кукавичлук: "Видим ја да Вашингтон и Брисел отимају Србији део територије, а пошто сам васпитан да увек прискочим онима који су у невољи, решио сам

да помогнем и – зачас смо прогласили независну државу."

Гласам да не гласам

Све и да није реч о покрајини из које је протерано више од 200.000 Срба, у којој је порушено на десетине српских храмова и цркава, и у којој за последњих десет година није расветљено ниједно од многобројних убистава у којима су жртве биле српске националности, оваква идеја – да негласање значи одбијање да се сопствена судбина преузме у своје руке – представљала би небулозу која се противи основним принципима демократије. Јер, гласачко право подразумева и могућност негласања, које у случају појединца може да буде схваћено као пука незаинтересованост за политичке процесе, али уколико га практикује нека већа групација, онда оно – негласање – неминовно носи друштвени значај. Ако цела једна заједница игнорише неке изборе, она тиме, хотимице или не, шаље одређену поруку. Не одбија, дакле, "одговорност за сопствену будућност", него, баш напротив, посредно захтева за себе бољу судбину од оне коју су јој намениле странке, партије и удружења која се такмиче на изборима.

Тако су, барем, сви схватили албанску заједницу на Космету, када је она током деведесетих бојкотовала изборе, али и школе, судове, администрацију и остале облике српске државности. За њихово тадашње "истрајавање на игнорисању", незабележено у историји (не само да су увелико пре почетка оружаних сукоба били развили мрежу нелегалних, паралелних институција, од факултета и "скупштине" па до спортских такмичења, већ им није било страно ни да колективно глуме тровање гасом који напада само Албанце), нико од ових потписника није тврдио да је неразумно и непродуктивно, већ је искључива кривица за понашање албанске заједнице сваљивана на режим Слободана Милошевића – читај: српску државу.

Замислите, такође, шта би се десило када би неко упутио апел попут овог, али овдашњим Ромима, који због свог углавном катастрофалног социјалног положаја масовно не користе бирачко право (поготово на локалним изборима). Каква би била реакција наше јавности када би група "добронамерних" људи позвала Роме да изађу на неке наредне изборе, како би преузели "одговорност за сопствену будућност" и престали да "истрајавају на игнорисању" које је неразумно и непродуктивно? Вероватно би, с пуним правом, јавност била огорчена дрскошћу и необзиром потписника таквог апела, који вређа достојанство ромске мањине.

У хору са Тачијем

У нормалним околностима, према томе, оцењивати нечије бојкотовање избора као неразумно и непродуктивно "истрајавање на игнорисању" јесте, у најмању руку, лицемерје. Али, у вези са предстојећим локалним изборима на Космету не постоје нормалне околности. Ту је ипак реч о највећој дивљој градњи на свету, која се већ десет година бори за нелегалну државност, а у тој борби је недељно гласање оцењено као кључан моменат. Зато је позив косметским Србима да гласају, упућен из Београда, много опаснији и злокобнији од пуког лицемерја.

Хашим Тачи и његови сарадници, уз беспштедну помоћ Мартија Ахтисарија и, за дивно чудо, Стјепана Месића, већ годину и по дана промовишу "Косову" као државу "младих Европљана" у којој царују мултикултуралност и толеранција, што је опис у који се никако не уклапају негласајући Срби. Јер, када један народ принципијелно одбија да учествује у политичком животу, онда то и није Дизниленд од државе каквим је представљају. А поготово што припадници тог народа бојкотују изборе због тога што им се већ целу деценију крше најосновнија људска права. Они не морају да глуме како их неко трује "антисрпским гасом" – Србе на Космету заиста убијају, протерују, малтретирају и понижавају на сваком кораку. У односу на свакодневицу просечног косметског Србина, живот просечног Курда у Турској изгледа као наставак "Секса и града". Штавише, положај косметских Албанаца током деведесетих, који је "међународној заједници" послужио као изговор за бомбардовање Србије а затим и затирање наше државности у покрајини, није био ни изблиза оволико тежак као данашњи положај тамошњих Срба. Иако белосветски "хуманисти" показују необично много разумевања за "одмазду" Албанаца над Србима, која никако да престане, чињеница је да већински народ Космета није био ни прогањан ни убијан, барем до почетка НАТО агресије.

Када је све ово узео у обзир, званични Београд, чак и овакав какав је (признао Еулекс), није могао ништа друго него да препоручи Србима да не изађу на предстојеће локалне изборе, које је Хашим Тачи најавио као "најважнији догађај након проглашења независности" [\[2\]](#). Таква препорука вероватно је била потпуно сувишна, јер косметски Срби нису ни показивали икакву намеру да масовно изађу на биралишта – штавише, пре непуних месец дана донели су у Београд петицију са скоро 50.000 потписа, којом траже од српских власти да откажу даљу сарадњу са Еулексом [\[3\]](#); такви људи сигурно неће учествовати у нечему чиме Тачи ојачава "независност". Нити ће мишљење променити због апела испод којег стоји 90 њима потпуно небитних имена, од којих ће можда препознати неке редитеље који су последњи пристојан филм направили пре двадесетак и кусур година, или једну глумицу која је играла главну улогу у најантисрпскијем филму икада снимљеном. Пре ће бити да ће их такав предлог другосрбијанских активиста само додатно учврстити у уверењу да би ипак требало

прескочити недељно гласање.

Потписници апела то савршено добро знају. Зашто су, онда, објавили нешто за шта су свесни да може да има само контраефекте?!

У хору и са Месићем

Па, зато што апел и није био намењен косметским Србима. Као што су Милошевића и Шешеља многи својевремено оптуживали да се из хашке суднице, на посредан начин, заправо обраћају гласачком телу у Србији, тако и ови апелаши, иако поруку номинално шаљу косметским Србима, у ствари циљају јавност остатка Србије. Тој јавности стављају до знања шта ће се догодити преосталим Србима на Космету, уколико ови не прихвате "Косову" као своју државу, а Приштину као седиште... пардон, главни град:

"Подсећамо српску заједницу на својевремени бојкот локалних избора и органа власти у Хрватској од стране хрватских Срба. Угрожавајући сопствене интересе у локалним заједницама они су довели у питање свој опстанак у Хрватској. Требало им је 15 година да схвате трагичне последице таквих одлука и да преузму личну одговорност за сопствену судбину", наведено је у апелу.

Гласајте и све ће бити у реду, немојте да гласате и проћи ћете као Срби из Хрватске – то је недвосмислена порука апела, којим је Друга Србија превазишла саму себу. Већ увелико јединствена у свету по томе што благосиља сваки злочин почињен над својим народом, Друга Србија у овом апелу иде корак даље, па унапред одобрава злочин који тек треба да се догоди! И за који ће оправдање бити то што Срби нису гласали на локалним изборима!

Да не причамо о томе што је, у истом пасусу, трагика Срба из Хрватске представљена тако да ове три реченице испуњавају све услове да буду проглашене говором мржње. Притом, индикативно је да су аутори апела навели баш Србе из Хрватске као пример којим плаше Србе са Космета. Јер, управо одлазећи хрватски председник Стјепан Месић последње дане свог мандата проводи лобирајући по целом свету за признавање независности "Косове". Према писању загребачке штампе, на признавање Косова наговарао и Ватикан, а прилике у којима је "добронамерно" саветовао Србији како да се

Пише: Миодраг Зарковић
недеља, 15 новембар 2009 20:07

понаша у вези са својом јужном покрајином (или Републиком Српском, када смо већ код савета), тешко да се могу избројати. Месићева необично живахна дипломатска офанзива око Косова може лако да појасни откуд то да се крајински прогнаници помињу у апелу који су потписали неки од осведочених кроатофила.

Историјски гледано, тужно је то што, 620 година пошто је кнез Лазар, према народном предању, проклео сваког ко се не бори на Косову, неких 90 "интелектуалаца" малтене проклиње сваког ко не гласа на Косову. Зато овај "другосрбијански косовски завет" није обичан апел, нити само још један чин у непрекинутом низу њихових активности против националних интереса. То је, да се не лажемо, први антисрпски устанак, злокобан доказ да несразмерно гласна "мала група интелектуалаца", иако дрхти пред Вашингтоном и Бриселом, нимало не оклева да пркоси званичном и већинском Београду. Самим тим, то је најјаснији показатељ немоћи истог тог Београда.

Али, не нужно и немоћи републичког јавног тужиоца. Зли језици се питају где је он нестало и због чега још није реаговао? Као да не знају да се човек бави неупоредиво значајнијим проблемима – навијачким групама и дуксерицама!

[1] <http://www.pescanik.net/content/view/3984/61/>

[2] <http://www.politika.rs/rubrike/Politika/Drzava-poziva-kosmetske-Srbe-da-ne-glasaju.sr.html>

[3] <http://www.politika.rs/rubrike/Politika/Peticija-kosmetskih-Srba-na-pogreshnoj-adresi.sr.html>
!